

MUŽI

Kolektív autorov
VS.

ŽENY

Vydavateľstvo Elist
www.elist.sk

MUŽI vs. ŽENY

Autori:

Maria Corvus
Juraj Thal
Monika Wurm
Mark E. Pocha
Leila A.
Vojtech Beniczky
Emily D. Beňová
Marek Zákopčan
Gabrielle Bernátová
Peter Debnár
Adriana Gregorová
Roman Horňák
Kristína Pavelková
Tomáš Beník

Obálka:

Adriána Švarná

Vydavateľstvo Elist**www.elist.sk**

Rok: 2017

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy nesmie byť reprodukováná, uchovávaná v rešeršných systémoch alebo prenášaná akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu autora, respektíve vydavateľa.

ISBN: 978-80-89861-56-9

OBSAH

MARIA CORVUS	7
TAJNÝ DENNÍK TANTRICKEJ MASÉRKY	10
JURAJ THAL	33
KULHÁŇ.....	35
MONIKA WURM	51
BEZNÁDEJNÁ NÁDEJ	54
MARK E. POCHA	69
MAJÚ VLASTNE VEĽRYBY PENISY?.....	72
LEILA A.	81
STRATENÁ.....	84
VOJTECH BENICZKY	95
MALI TO BYŤ DVA DNI PLNÉ ROZKOŠE.....	98
EMILY D. BEŇOVÁ	126
NAVŽDY SPOLU	128
MAREK ZÁKOPČAN	136
PRIATEĽSTVO AŽ ZA HROB.....	139
GABRIELLE BERNÁTOVÁ	152
BLUDSKO	155
PĚTER DEBNÁR	174
LEPIDOPTERA.....	177
ADRIANA GREGOROVÁ	196
VALENTÍN, ALEBO ČO Z NEHO ZOSTALO	199
ROMAN HORNÁK	222

PODAJ MI RUKU.....	225
KRISTÍNA PAVELKOVÁ	244
ŠOKUJÚCE ODHALENIE	247
TOMÁŠ BENÍK.....	262
STRETNUTIE	264

MARIA CORVUS

O mne:

Narodila som sa na strednom Slovensku. V Bratislave žijem už 28 rokov, a preto toto mesto považujem za svoj domov.

Relaxujem pri písaní, ale aj čítaní. Cvičím jogu a plávam. Mám priateľov, na ktorých nedám dopustiť a veľmi rada sa s nimi stretnem pri dobrej voňavej káve.

Mojimi obľúbenými farbami sú červená, čierna a fialová. Páči sa mi talianska móda, pretože je elegantná a nenápadno-nápadná, tak isto ako aj nádherný ostrov Sardínia.

Čo sa týka hudby, nemám vyhranený vkus. So slúchadlami na ušiach počúvam napríklad Coldplay, Shainu Twain, Leonarda Cohena, Lady Gagu, ale aj Vivaldiho s jeho Štyrmi ročnými obdobiami a tiež relaxačnú hudbu.

Začiatky mojich literárnych pokusov siahajú až do základnej školy, keď som ako desaťročná napísala svoju prvú báseň. Pamätám si, že som bola veľmi „pyšná,“ pretože bola vystavená na nástenke vo vestibule školy. Vždy som mala rada literatúru a v písaní slohov som bola vyslovene „doma.“

Neskôr, ako tínedžerka, som prispievala do školského časopisu krátkymi príbehmi a poviedkami. Píšem pod pseudonymom. Nie však preto, aby som sa hrala na dôležitú, ale preto, aby som sa odlišila, pretože poznám až dve autorky s rovnakým priezviskom ako mám ja. Napriek tomu som chcela zostať verná svojej skutočnej identite, a preto Corvus, čo v latinčine znamená Havran. Vlastne je to taký polopseudonym. 😊

Napísať knihu bolo vždy mojím snom. Nie je to však jednoduché. Roky ubiehali a kniha stále nikde. U mňa musel prísť ten správny impulz, zážitok, pocit. To niečo, čo sa odohrávalo v mojom srdci a zároveň sa dralo na povrch. V jeden deň som pochopila naraz dve veci: to, že prišiel ten správny čas, a to, že začať písať sa dá aj po štyridsiatke.

V októbri 2015 mi vyšla kniha **Hladné dlane**, v ktorej sa striedajú dilemy, týkajúce sa dodržania manželského sľubu a zodpovednosti v kontraste s neverou a stratou zdravého rozumu.

Tvorba:

Hladné dlane (2015)

TAJNÝ DENNÍK TANTRICKEJ MASÉRKY

Lenivo som vstala z vane, plnej voňavej peny, a stúpila som na šedý mäkký koberček. Veľmi opatrne, aby sa mi z tej horúcej vody nezakrútila hlava a nespadla som. Už sa mi to totiž raz stalo. Bolo to asi pred rokom. Pred vaňou sme nič nemali, len dlažbu, ktorá bola príjemne teplá, vďaka podlahovému vykurovaniu. Napriek tomu, akonáhle som na ňu položila mokrú nohu, zatočila sa mi hlava, pošmykla som sa na mokrej podlahe a spadla späť do vane. Udrela som si hlavu o stenu. Na hlave sa mi vytvorila dosť bolestivá hrča, ale nič vážnejšie sa mi, našťastie, nestalo.

Hneď na druhý deň som išla do obchodu a kúpila malý, mäkký kúpeľňový koberček. No aj napriek tomu si dávam odvtedy vždy pozor.

Po omamujúcom voňavom kúpeli, ktorý mi vždy urobí dobre a aspoň na chvíľu som svojimi zmyslami všade inde, len nie v realite, som si dopriala kávový peeling. Ten zbožňujem. Nevieť, prečo doteraz nikto nevymyslel parfum s vôňou kávy. Určite by som bola VIP zákazníkom každej parfumerie.

Tak, keď už nemám taký parfum, doprajem si aspoň peeling s touto úžasnou vôňou a samozrejme kávu, čerstvo zomletú, jeden až dvakrát denne. Niekedy aj trikrát, ale snažím sa to nepreháňať. Ako sa hovorí, všetkého veľa škodí.

Vyliezla som teda z vane, poutierala som sa do hebkej osušky, natrela sa telovým mliekom a obliekla si huňatý župan.

Mopom som poutierala mokrú podlahu, ktorú sa mi vždy akýmsi zázračným spôsobom podarí zašpliechať. Doteraz neviem prečo.

„Asi to bude tým, že si vaňu napustíš totálne plnú až po okraj. Jasné, že to potom pretečie. To by si sa nemohla v nej ani pohnúť,“ hovoril mi vždy Roman, môj manžel.

„Ale čo by!“ bránila som sa. „Dávam na to pozor.“

„Tak potom neviem, prečo je zakaždým voda až po okraj, keď sa kúpeš ty. Ale možno ti ju pumpujú cez nejaký otvor susedia pod nami,“ neodpustil si sarkastickú poznámku Roman.

Idiot, pomyslela som si v duchu zakaždým, keď z jeho úst vyšla nejaká nezmyselnosť.

Vzala som si z kúpeľne krém na nohy a lak na nechty.

Odišla som do obývačky. Roman bol v práci, dnes má dlhú zmenu. Pracuje v oblasti automobilového priemyslu. Deti sme zatiaľ nemali, hoci sme spolu už šesť rokov. Ja som pracovala ako recepčná v jednom prestížnom hoteli v meste.

Usadila som sa na pohodlnej sedačke a poriadne som si vymasírovala ubolené nohy a natrela svojím obľúbeným výživným krémom. Zmäkčil nielen zhrubnutú pokožku na päťkách, ale zároveň som cítila, akoby som mala nohy o pár kíľ ľahšie. Predsa len stáť osem, niekedy až dvanásť hodín na recepcii, dá nohám poriadne zabrat'. Sadnúť som si mohla len málokedy. Náš hotel bol neustále obsadený, niekedy sa dvere otvárali, zatvárali každých desať sekúnd. Niet sa čo diviť. Nachádzal sa v centre mesta a bol známy dobrou kuchyňou a skvelými službami. Aj preto patrila medzi špičku.

V tomto prípade bolo aj dobre, že sme ešte nemali deti, pretože by som musela opustiť svoj job a neviem si ani len

predstaviť, ako by sme potom žili. Manžel toho veľa nezrobil. Ja som tiež veľmi nemohla vyskakovať, ale nebolo to ani zlé. A nezriedka som dostala od hostí aj tringelt, už len za to, že som im poradila, kam v meste ísť, čo sa oplatí pozrieť, kam sa ísť dobre navečerať, alebo kde si dať dobrú kávu.

Snažila som sa byť ku každému rovnako milá a ústretová, bez ohľadu na pohlavie, na vek, na to, či je to našinec, alebo hosť zo zahraničia. Sem-tam ma dokázali vyvieť z rovnováhy takí tí samonasierači alebo ľudia, ktorým nie je nikdy nič dobré. V duchu som penila a nadávala, ale navonok som sa snažila byť pokojná a ústretová. Zväčša si to potom všetko odniesol Roman.

Vzala som do ruky červený lak a nalakovala som si nechty na nohách a na rukách. Na to som si vždy potrpela. Pravidelne som chodievala na kozmetiku, manikúru a pedikúru. Tentoraz som si však pedikúru a manikúru musela urobiť sama, pretože moja kozmetička, manikérka a pedikérka v jednom bola chorá.

Z poličky, na ktorej sme mali poukladané moje aj Romanove časopisy, som zobrala hneď prvý, ktorý bol poruke. Patril Romanovi. Mal rád preteky F1, časopis bol samozrejme o formulách, jazdcoch, pretekoch a o kadejakých technických výmysloch, ktorým som nerozumela a ani ma nezaujímali. Už-už som ho chcela odložiť späť, keď z neho vypadol lístok. Vlastne hárok bieleho papiera vo formáte A5.

Zdvihla som ho a pozrela sa, čo to je. Ak by niekto čakal, že to bol nejaký list od milenky, tak je na omyle. Bola to strana, akoby vytrhnutá z denníka, ktorý si písal muž. V tomto prípade to bol Roman. Poznala som to podľa písma. Asi desať sekúnd som rozmýšľala, či si to prečítam, alebo nie, ale zvedavosť ma lákala viac ako čokoľvek iné.

Bolí to Romanove poznámky, postrehy, sťažnosti k nášmu spoločnému životu. Vypliešťa som oči ako sova na ten hárok popísaného papiera. To, čo sa možno neodvážil povedať mne, dával na papier. Ale prečo? Vedela som, že v ostatných dvoch rokoch to bolo s naším vzťahom všelijaké. Často sme lietali v sínusoide, nevedomujúc si, že si tým vlastne škodíme, keďže sme sa o problémoch, ktoré sme mali, nikdy nerozprávali. Možno sme sa obidvaja hanbili. Išlo totižto o sex. Akoby sme si prestali rozumieť, zapadat' do seba. Intervaly medzi časovými obdobiami nášho milovania sa predlžovali a keď aj boli, rýchlo sa skončili.

Jasné, že ma to trápilo, nevedela som však, že je na tom rovnako aj Roman.

Rozhodla som sa, že nebudem dlho otáľať a pri najbližšej vhodnej príležitosti sa ho na to opýtam. Takto to ďalej nejde. Existuje toľko riešení, ako si zlepšiť a okoreniť sexuálny život, tak prečo tomu nedat' šancu a nenapraviť to, čo sa pokazilo, kým sa ešte dá a nie je neskoro napraviť to, čo sa pokazilo?

* * *

Bola pekná jar, skončila som práve v práci a nechcelo sa mi ísť ešte domov. Mala som chuť na dobrú kávu a cheesecake. Zdvihla som telefón a zazvonila kamarátke Lenke.

Nechala som telefón dlhšie vyzváňať, stále mi to však nevíhala. Asi šoféruje, pomyslela som si. V momente, keď som chcela hovor ukončiť, celá zadychčaná ho zdvihla.

„Ahoj, Leni. Čo sa deje? Už som to chcela položiť. Fučíš ako lokomotíva.“

„Čau, Kati. Aj ty by si takto fučala, keby si vliekla dve veľké tašky plné nákupov a mala na pleci kabelu, ktorá by ti neustále padala. A s celou tou ťarchou ešte vyšliapať tri poschodia pešo až do bytu. Ledva som so doteperila do kuchyne a vyložila nákup na kuchynskú linku. V poslednej sekunde som stihla tvoj telefonát.“

„Uf, to je poriadna fuška. A čo taký nákup? Prečo si to nenechala na Olivera? Vyváža sa autom. Mala si mu dať pekne do ruky zoznam, čo má kúpiť, a trepal by sa tri poschodia on. Nenakupovala by si ty a ešte k tomu v tých maličkých potravinách, napchaných kadečím, ktoré nie sú od vášho bytu práve najbližšie. Mám pravdu?“

„Máš, takmer ako vždy. Lenže Oliver je na pracovnej ceste a dva hladné krky by asi zjedli mňa, keby som nenakúpila.“

Neviem, prečo chodila Lenka stále do tých potravín. Sú aj iné obchody, a bližšie k nim. Tvrdila, že si už tak zvykla. Spolu so svojím manželom Oliverom mali dve deti. Chlapcov. Starší Tomáš mal desať rokov a mladší Matej mal osem. Obidvaja športovali, nečudo, že boli vždy hladní.

„Chápem ťa. Máš to veru niekedy ťažké, dievča,“ povzdychla som do telefónu.

„Ale kdeže občas, Katka, takmer vždy. Už mi z toho pomaly začína šibať. Dookola stále niečo vyvámam. Ešteže nie som pažravá, bola by som už ako sud,“ dodala Lenka a zachichotala sa do telefónu. „Ale ty mi nevoláš len tak, aby si ma pozdravila. Mám pravdu? Už ťa poznám. Tak von s tým. Čo sa deje?“ opýtala sa ma priateľka na rovinu.

„Lenka, potrebovala by som sa o niečom s tebou porozprávať. A potrebovala by som aj radu. Tvoje poradenstvo mi doteraz vždy pomohlo. Nemala by si dnes čas na kávu niekde v meste? Alebo chceš ísť radšej do obchodného centra?“

„Nevymýšľaj s obchodným centrom. Pôjdeme si pekne sadnúť do kaviarne. Neďaleko od nás otvorili veľmi milú, takú útulnú. Pôsobí tak nekomerčne, a to sa mi na nej páči. A robia tam výbornú horúcu čokoládu.“

„Super, nemám nič proti. A mohla by si dnes, asi tak o hodinu?“

„Neviem, či to do hodiny stihnem, musím chalanom pripraviť večeru, ale o hodinku a pol som tam. O pol siedmej príď k nášmu vchodu, zazvoň mi a pôjdeme odtiaľto spolu, dobre? Keby niečo, voláme si.“

„Fajn, ja sa zatiaľ poflákam po meste, pokukám, čo nové v obchodoch a o pol siedmej budem „zaparkovaná“ pred vašim vchodom. Som rada, že si si našla pre mňa čas. Ďakujem.“

„Nebud' pipi! Na čo sú kamarátky? Tak čauko, nech nestrácam drahocenné minúty a zbytočne nemeškám. Teším sa na teba.“

„Ja tiež, Leni,“ ukončila som rozhovor s mojou najlepšou priateľkou.

Túlala som sa uličkami starého mesta, nakúkala do výkladov, pozorovala ľudí. Niektorí sa len tak poflakovali, podaktorí popíjali svoju dennú dávku kofeínu alebo iného drinku.

Na jednej z týchto ulíc bol výklad so šperkmi. Nikdy som na šperky nebola, ani nie som, ale zaujal ma tam jeden náramok. Bol z trojfarebného zlata. Biele, svetložlté a ružové. Bol prepletený do vrkoča a medzi každou osmičkou bol kamienok. Zrejme zirkónium. Bol naozaj veľmi pekný. Ani príliš jednoduchý, ani gýčový. Taký akurát. Stála som tam a nevedela som sa vynadívať. Zrejme si to všimla aj preda-

vačka v obchode, pretože vyšla za mnou až pred obchod a nabádala ma, aby som vošla dovnútra.

„Ďakujem, ale nejdem. Len sa tu kochám, aké máte pekné šperky vo výklade,“ dost' trápne som sa jej snažila objasniť svoju situáciu. „Koľko stojí tamten náramok z trojfarebného zlata?“ neváhala som sa predsa len opýtať.

„Máte dobrý vkus, mladá pani. Je to naozaj vydarený kúsok. Ako ste už povedali, je z trojfarebného zlata a tie kamienky, ktoré vidíte v strede pletencov, sú Swarovského krištáliky.“

Do kelu, to bude iná páčka, pomyslela som si.

„Stojí 355 eur. Nie je práve najlacnejší, ale tá cena mu právom patrí,“ vysvetľovala ďalej predavačka stojaca spolu so mnou pred výkladom.

„Uf, tak to je hotový majlant, takmer polovica mojej výplaty. To si bežný človek kúpiť nemôže.“

„Nebudete mať v blízkej budúcnosti nejaký sviatok? Možno by ste mohli sem priviesť manžela a nenápadne mu ukázať, čo sa vám páči,“ štebotala predavačka, či vlastne asistentka predaja, ako ich teraz volajú, veselo.

„Možno,“ odpovedala som stroho, hoci som presne vedela, že Romana sem nikdy neprivediem. Veď načo by aj? Aj tak by mi ho nekúpil. Kde by na to vzal?

Pozrela som sa na svoje náramkové hodinky a povedala, že už budem musieť ísť.

Milá zlatá, z tejto kúpy nebude nič. Srdečne som sa jej poďakovala a odkráčala som na opačnú stranu ulice. Topánky. Talianske. To je moja srdcovka. Mám ich v šatníku kopec, niektoré vôbec nenesím. Vždy keď nejaké zaujímavé zbadám, nedokážem odolať. Je to závislosť?

Roman sa mi už niekoľkokrát vyhrážal, že mi polovicu z nich povyhadzuje. Keby ich aspoň predal, ale vyhadzovať?

Smelo som vošla do obchodu a do očí mi udreli farebné lodičky s púdrovým podkladom a krásnymi maľovanými kvetmi. Podpätky bol čierny, asi osemcentimetrový. Taký akurát.

Vzala som topánku do ruky a obzerala som ju z každej strany. Bola krásna, z príjemnej mäkkej kože.

Ihneď bola pri mne mladá slečna s otázkou: „Chcete si ich vyskúšať?“

„Rada by som. Máte tridsaťosmičky?“

„Myslím, že áno. Tieto, ktoré držíte, sú tridsaťsedmičky, ale idem sa pozrieť do skladu.“

Kým bola slečna preč, pozrela som sa na cenu. Skoro ma porazilo. 120 eur. Mamma mia! Zvolala som v duchu. Taká suma. Ale sú krásne. Rýchlo som v hlave pátrala po tom, koľko mám na účte. A možno ani nebudú mať moje číslo. Slečna je akosi pridlho preč.

Mali. O dve minúty naklusala asistentka predaja s topánkami v mojej veľkosti.

„Máte šťastie. Toto je posledný kus,“ milo sa usmiala a podala mi pravú topánku na vyskúšanie.

Moja noha vošla do nej ako do črievičky.

„Dám vám aj druhú? Pokojne sa môžete v nich poprechádzať po predajni,“ nezabudla mi pripomenúť.

Pravdou je, že som sa v nich cítila ako ryba vo vode. Boli príjemné, nikde ma netlačili, dobre sa mi v nich kráčalo a hlavne sa mi veeeeľmi páčili. Ale toľko peňazí za ďalšie topánky. Roman ma spolu s nimi už určite vyrazí. A nech.

Mám na prd deň, urobím si radosť. On mne má čo vysvetľovať, a nie ja jem. Nakoniec, sú to moje peniaze. A na jar ich perfektne vynosím. Aj na skorú jeseň. A v lete tiež. Škoda tej zimy. Tak, ale čo už.

„Tak ako? Ale sedia vám skvelo. Pekne vám ukážu na nohe,“ rozprávala slečna samé chvály na topánky, len, aby som si ich kúpila.

„Áno, sú perfektne a krásne. Hlavne tie farby ma fascinujú a tá mäkkosť kože. Hovorili ste, že sú posledné. Nedala by sa dať na ne ešte nejaká zľava?“ skúsila som sa opýtať.

„Je mi ľúto, ale nejde to. Topánky totiž už v zľave sú. Pôvodne stáli stoosemdesiatpäť eur.“

„V tom prípade nemám nad čím rozmýšľať. Môžete mi ich zabalit’.“

Slečna neváhala, strčila moje krásne nové topánky naspäť do škatule, poučila ma, ako ich ošetrovať a ja som už len zaplatila. Taká maličkosť. Svoju korist’, ktorú som mala vloženú v peknej reklamnej taške, som vzala z rúk slečny, ešte raz som sa poďakovala a hrdo som odkráčala z predajne na čerstvý vzduch.

* * *

Blížila som sa ku vchodovým dverám Lenkinho bytu. Meškala som tri minúty. Z kabelky som vybrala telefón a vytukala kamarátkino číslo.

„Leni, som dole,“ nepočkala som ani jej obligátne „prosím?“

„Ty si presná ako švajčiarske hodinky,“ utrúsila len tak mimochodom. „Daj mi päť minút a som pri tebe.“

„Okej, v pohode. Nenáhli sa. Máme čas.“

Lenka tých päť minút fakt dodržala.

„Ty si ale dochvíľna.“

„A čo som mala vari polhodinu meškať a cifrovať sa pred zrkadlom? Prosím ťa a načo? Pre koho? Tak čo? Ideme do tej kaviarne neďaleko?“

„Som za. Už keď si mi ju tak ospievala, som na ňu zvedavá, čo je to za zázrak, lebo v meste sa mi zdajú všetky na jedno kopyto.“

„Až taký zázrak to nie je. Veď sama uvidíš. Keď sa ti tam nebude páčiť, pôjdeme niekam inam,“ vyhlásila rezolútne Lenka.

„Dobre, ako myslíš, len už poďme, lebo ma bolia nohy a potrebujem ísť aj na toaletu.“

„Klasika. Prečo vždy, akonáhle vojdeme do nejakého podniku, musíš ihneď utekať na véčko? Máš niečo s močovým mechúrom, alebo čo?“ pýtala sa Lenka skôr žartovne, než vážne.

Konečne sme sa odlepili z miesta, na ktorom sme stáli snáď aj desať minút, a pobrali sme sa opačnou stranou do úzkej uličky.

Už priečelie kaviarne mi prezrádzalo, že sa mi tam bude páčiť?

Vošli sme dovnútra a ihneď som pocítila domácu atmosféru. Kaviareň bola zariadená tak, akoby som bola na návšteve u mojej starej mamy. Bola naozaj útulná a čistá.

Sadli sme si k predposlednému voľného stolu. Čašníčka bola raz-dva pri nás. Ešte sme si nestihli ani vybrať. Lenka mi však odporučila horúcu čokoládu s orieškami. Dala som na jej radu.

„A ešte jeden grapefruitový džús vás poprosím, slečna.“ Vedela som totiž, že po takom sladkom lepidle ma bude smädiť.

„Ničít' takú božskú chuť niečím takým hnusným ako je grapefruit je pomaly hriech, moja milá,“ zabrdala do mňa Lenka.

„Tak nech je. Mne chutí a uhasí mi smäd. Čokoláda bude určite poriadne sladká.“

Potrebovala som si vybrať vreckovku z kabelky a nechtiac som zavadila o tašku s topánkami.

„Čo máš v tej škatuli? To vyzerá na topánky. Zase? Kati, neblázni! Veď ich máš doma kopec. Už sa to u teba stáva pomaly fetišom. Aj tak z nich viac ako polovicu nenosíš. Aj Roman to tvrdí. Uvidíš, že ti ich raz niekam vyšmarí. Presne tak, ako povedal.“

„Ale čoby vyšmaril? Ja vyšmarím jeho!“ naznačila som Lenke zámer nášho stretnutia a zároveň som sa mordovala so škatuľou, aby som jej mohla ukázať svoj najnovší úlovok.

„No, čo povieš? Všetky sú krásne?“ chválila som sa novými lodičkami a mávala jednou z nich, držiac ju v pravej ruke, rovno pred Lenkinou tvárou.

„Pekné, pekné. Len mi s tým podpätkom nevypichni oko, prosím. Rada by som sa na svet pozerala predsa len dvomi zdravými očami,“ upozornila ma priateľka a vzala si topánku do ruky, aby si ju lepšie obzrela.

„Sú naozaj krásne. Museli byť poriadne drahé. Som zvedavá, koľkokrát ich budeš mať obuté. Máš toľko topánok, že by si si mohla otvoriť butik a predávať ich. Ešte by si aj zarobila.“